

[Første næstformand.]10) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om ændring af lov om naturfredning. (Naturfredningsrådet, fredningsplaner, anlæg i det åbne land, byggelinjer).

Mødet hævet kl. 16.26.

81. møde.

Fredag den 14. april kl. 10.

Den første sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om udlændinges adgang til landet m. v. (Ændringer med henblik på Danmarks tilslutning til De europæiske Fællesskaber).

(Løvforslaget (nr. 195) findes i tillæg A. sp. 3041, fremsættelsen i tidenden sp. 3542).

Løvforslaget sattes til forhandling.

Otto Mørch: De foreslåede ændringer i vor udlændingelovgivning er ændringer, der vil være nødvendige ved en tilslutning til De europæiske Fællesskaber. Ud over disse konkrete lovændringer må der også foretages ændringer i de administrative forskrifter, der er fastsat i tilslutning til denne lovgivning.

Ser vi nærmere på den nuværende lovgivning, ser vi, at den bygger på det princip, at udenlandske statsborgere ikke har noget retskrav på at opholde sig her i landet, og en udlænding har heller ikke adgang til uden særlig tilladelse at få beskæftigelse heroppe. Dog er opholdstilladelse ikke nødvendig, hvis opholdet kun er af kortere varighed, og loven indeholder også muligheder for lempelser i reglerne om opholds- og arbejdstilladelse, hvis der er indgået aftale med fremmede regeringer herom. Således

har vi aftalen om et fælles nordisk arbejdsmarked, som fritager de nordiske landes medborgere for kravet om opholds- og arbejdstilladelse.

Ved dansk indtræden i EF vil Danmark ikke kunne opretholde kravene om arbejds- og opholdstilladelse over for borgere i EF-landene. Fællesmarkedsborgerne fritages da for at søge arbejdstilladelse og får et egentligt retskrav på at få udstedt opholdstilladelse, naturligvis under forudsætning af, at de er omfattet af fællesmarkedets regler for lønmodtagere, selvstændige erhvervsdrivende samt reglerne for ydere og modtagere af tjenesteydelser. Betingelsen for adgang til landet bliver nu gyldig rejselegitimation, enten i form af nationalitetspas eller et identitetskort udstedt af myndighederne i hjemlandet. Ved indtræden i EF bliver vi forpligtet til at anerkende identitetskort som tilstrækkelig rejselegitimation for EF-borgere. Det anerkender vi for øvrigt allerede i dag for nogle af EF-landenes vedkommende.

Jeg mener, at vi med løvforslaget her gennemfører en mere åben udlændingepolitik, som også er helt i tråd med det større internationale samkvem, vi har i dag. Vi gennemfører efter min mening også en lovgivning, som er mere klar og konsekvent i sin praktisering. Vi forlader den meget vide afvisningsadgang i den gældende lovs § 2, stk. 5, hvorefter man kunne afvise en udlænding, når hans forhold skønnedes at måtte give anledning dertil. Det var jo en noget vilkårlig adgang, der kunne misbruges. I stedet får vi en mere håndfast afvisningsbestemmelse i § 2, stk. 1, nr. 4, hvorefter vi får udvidet adgang til at afvise personer, hvis indrejse ikke er ønskelig af hensyn til den offentlige orden eller sundhed på grund af hans misbrug af beruselsesmidler.

Man gennemfører med denne lovgivning de forbedringer af udlændinges retsstilling, som det udvidede europæiske samarbejde forpligter os til, men som vi nu lader komme alle udlændinge til gode. Vi får altså en mere menneskelig behandling i vor fremmedlovgivning. Det fremgår f. eks. klart af § 7, stk. 3, hvor der efter 3 dages reglen sikres opsættende virkning for en udvisning.

Ser vi nærmere på de foreslåede afvisnings- og udvisningsbestemmelser, finder vi, at de trods betydelig liberalisering fortsat giver gode muligheder for det, jeg vil kalde

[Otto March.]

en forsvarlig fremmedkontrol. Selv om de foreslåede ændringer vil få nogen indflydelse på den nordiske paskontroloverenskomst af 12. juli 1957, er der dog opnået principiel enighed om en tillægsoverenskomst, som muliggør en fortsættelse af dette nordiske samarbejde, og som naturligt vil indebære en dansk forpligtelse til udvidet kontrol med EF-borgere, der er indrejst via Danmark i det nordiske pasområde.

Jeg er helt enig i den foreslåede ændring i kompetencefordelingen mellem justitsministeriet og politiet, der også muliggør opfyldelsen af fællesmarkedsreglerne vedrørende en klageinstans til højere administrativ myndighed. Tilfredsstillende er det også, at denne klageinstans ikke blot står åben for EF-borgere, men for alle udlændinge. I den sammenhæng finder jeg det betryggende, det vil jeg gerne understrege, at det, når det drejer sig om politiske flygtninge, fortsat vil være justitsministeren, der træffer afgørelsen.

Ja, der var mange andre forhold, der kunne fremdrages i anledning af dette lovforslag, men under udvalgsarbejdet vil der jo blive lejlighed til nærmere at se på forslagens enkeltheder. Der er ikke ved dette lovforslag tale om nogen hovedrevision af vor udlændingelovgivning. Der er blot tale om en naturlig tilpasning til Fællesskabets regler.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale en velvillig behandling af lovforslaget.

Gerda Møller: Det er klart, at hvis Danmark bliver medlem af De europæiske Fællesskaber og dermed bl. a. går ind for arbejdskraftens frie bevægelighed samt for retten til fri erhvervsudøvelse og udveksling af tjenesteydelser, kan man ikke samtidig opretholde særlige betingelser for ind- og udrejse mellem landene, hvorved bevægeligheden hindres. Derfor det foreliggende lovforslag, som har til hensigt at bringe vore regler i overensstemmelse med reglerne i EF. Jeg er enig med justitsministeren i, at de nødvendige ændringer ikke vil få større praktisk betydning, og derfor finder jeg kun anledning til at nævne, at der stadig er adgang til at afvise og udvise udlændinge i særlige tilfælde. Jeg skal blot fremhæve to

af disse tilfælde, som jeg mener er af interesse at få slået fast, og jeg vil derfor gerne have bekræftet af justitsministeren, om min opfattelse er rigtig.

For det første at en person, som er indrejst for at søge arbejde, kan udvises, såfremt han bliver subsistensløs, inden beskæftigelse er opnået, og at retten til at opholde sig i et medlemsland for at søge beskæftigelse ud over 3 måneder er betinget af, at vedkommende kan dokumentere enten gennem en attest fra en myndighed, f. eks. den lokale politimester eller arbejdsformidlingen, eller fra arbejdsgiveren, at han har arbejde. Det vil altså sige, at har han ikke det, kan han udvises, hvis han ikke har de fornødne midler til at opretholde livet for. Vi har ikke i de tilfælde pligt til at forsøge ham.

Det andet punkt, jeg gerne vil have bekræftet, er, at man stadig kan afvise eller udvise en udlænding, selv om han ikke tidligere er straffet, hvis han efter indreisen vil gøre eller gør sig skyldig i et strafbart forhold.

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige det konservative folkepartis velvillige medvirken til gennemførelse af lovforslaget.

Per Federspiel: Jeg skal ikke gentage de bemærkninger til lovforslaget, der er fremsat af de to tidligere ordførere, som jeg er enig med. Det, vi fra venstres side lægger vægt på, er, at denne lovgivning i virkeligheden ikke medfører nævneværdige ændringer i den hidtidige praksis ud over dem, der er nødvendiggjort af den fri etableringsret. Bestemmelserne er endvidere i meget væsentlig grad i overensstemmelse med det nordiske forarbejde, og det kan måske tjene til beroligelse for de modstandere af Danmarks indtræden i fællesmarkedet, der mener, at det nordiske samarbejde vil blive vanskeliggjort. Tværtimod er dette et skoleeksempel på, at det nordiske samarbejde snarere vil blive fremmet og få et forstærket indhold.

Der er én meget væsentlig forbedring i praksis på dette område, nemlig den adgang, der nu gives til rekurs til højere myndighed i tilfælde af udvisning. Det er i god overensstemmelse med almindelige menneskeretsbetragtninger, og det samme gælder altså som

[Per Federspiel.]

hidtil spørgsmålet om politisk asyl, hvor afgørelsen alene kan træffes af justitsministeren.

Ud fra disse betragtninger kan jeg på mit partis vegne tilsige velvilje over for lovforslaget og dets hurtige gennemførelse.

Niels Helveg Petersen: Jeg deler ministerens vurdering af, at der ikke med dette lovforslag bliver tale om en gennemgribende forandring af de regler, der gælder på dette område. Det er ikke de store, voldsomme forandringer, men Danmark bliver dog alligevel med disse bestemmelser et noget mere åbent samfund, end det har været før. Jeg er især tilfreds med den bedre retsbeskyttelse, som ligger i ved spørgsmål om opholdstilladelse og i udvisningstilfælde at indføre en klageadgang. Vi har haft mange problemer med disse sager og vil vel også fortsat have det. Men denne ændring er en forbedring, ikke blot for EF-borgere, men også for andre, og det synes jeg der er grund til at være tilfreds med.

Vi kan tilsige velvillig behandling.

Poul Dam: Det ene af ledemotiverne i det, jeg skal sige, er velkendt. Det er dette, at vi ikke ønsker, at Danmark skal tilslutte sig EF, og alene af den grund er vi ikke særlig begejstrede for forslaget. Men jeg har også andre melodier i denne sammenhæng.

Vi er, som jeg har givet udtryk for ved tidligere lejligheder, tilhængere af en mindre restriktiv udlændingepolitik, end vi har haft her i landet. Det er sådan, at udlændinge ikke rigtig nyder den tilstrækkelige retsbeskyttelse. Vi havde for et par år siden en diskussion om muligheden for at hensætte udlændinge, som måske skulle udvises, et par dage, og fra vor side stillede vi dengang et ændringsforslag om en automatisk dommerkendelse. Det blev ikke gennemført, men er en tanke, vi måske kunne tage op i denne forbindelse igen.

Det er derfor ikke udtryk for xenofobi, når jeg er noget bekymret ved dette forslag. Det fratager os jo faktisk alle muligheder for at begrænse indvandringen af personer, som omfattes af De europæiske Fællesskabers regler, og det vil altså sige ikke alene borgerne i de nuværende EF-lande og de lande, der eventuelt hopper på den limpind,

forhåbentlig ikke sammen med Danmark, men også borgere i de områder, som i kraft af særlige associeringsaftaler kommer med. Det drejer sig om Grækenland og Tyrkiet, hvor associeringsaftalerne allerede foreligger, og hvor der er forudset en liberalisering af vandringen mellem landene. Jeg er udmærket klar over, at det ikke sker med det samme, når dette lovforslag er vedtaget — hvis det skal træde i kraft — men det er forudset, at det skal ske, og vi har ingen muligheder for at gøre noget ved det. Det vil sige, at vores fremmedarbejderpolitik vil blive ændret, således at fremmedarbejdere fra visse lande vil få en meget stærkt forbedret stilling i forhold til fremmedarbejdere fra andre lande. Fremmedarbejdere fra f. eks. Tyrkiet, som er en stor gruppe, vil jo falde inden for det totalt liberaliserede område.

Vi fraskriver os altså her som i mange andre henseender retten til at føre en selvstændig politik, og det er SF ikke begejstret for — for at sige det med det milde tonefald, som er mig særegent.

Men hvad der bekymrer mig mest af alt ved forslaget, er de virkninger, det vil få for det nordiske samarbejde. I dag, hvor vi har en pasunion med ophævelse af paskontrolten ved rejser mellem de nordiske lande indbyrdes, påhviler det hvert enkelt land ved sin grænse til omverdenen at kontrollere indreisen til hele det nordiske område. Og dér bemærker jeg, at det er sådan, at det endog vil være sværere at afvise udlændinge fra fællesmarkedslandene, når de skal videre til de andre nordiske lande, end hvis de agter sig direkte til Danmark. Vi kan ikke afvise dem under henvisning til en lang række poster, som omtales i § 2, stk. 1 og 2. Det kan slet ikke gøres, når det drejer sig om borgere fra EF-landene. Konsekvensen bliver, siges det her, at Danmark vil påtage sig en udstrakt pligt til at tage disse borgere tilbage, når det viser sig, at de ikke vil være i de andre lande.

Jeg har set, at forhandlingerne på dette område mellem de nordiske lande ikke er afsluttet, og det forstår jeg så inderlig godt. For tror ministeren virkelig, at man i Sverige vil finde sig i, at der er en fuldstændig uhemmet indvandring til Sverige med Danmark som indslusningsland af borgere først fra Fællesskaberne og derefter fra

[Poul Dam.]

Grækenland og Tyrkiet, som man derefter skal have mas med at få danskerne til at overtage igen? Er hele den svenske udlændingepolitik ikke af en sådan art, at man må kræve af de lande, man samarbejder med, at de respekterer den og følger nogenlunde samme linjer?

Jeg er meget bekymret over disse virkninger for det nordiske samarbejde, og jeg skal have meget stærke forsikringer fra ministeren i det udvalgsarbejde, som vi forhåbentlig får, for at denne bekymring forsvinder. Selv om den forsvinder, mener vi stadig væk ikke, at vi skal ind i EF, så på det område har lovforslaget ikke så megen interesse.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg takker samtlige ordførere for en velvillig modtagelse af dette lovforslag. Det gælder også ordføreren for SF, som, alt taget i betragtning, dog var nådig i sin kritik. En del af kritikken tror jeg jeg kan afvise ved at give oplysning om, hvordan forholdet er med hensyn til mulighederne for, at vi får så forfærdelig mange indvandrere fra de, som hr. Poul Dam udtrykte det, associerede lande Tyrkiet og Grækenland. Jeg tror, det er på sin plads, at jeg fortæller lidt herom.

Det nævnes i bemærkningerne til lovforslaget, at der efter associeringsaftalen med Grækenland og Tyrkiet på et senere tidspunkt kan blive tale om en gradvis gennemførelse af arbejdskraftens frie bevægelighed mellem disse lande og Fællesskaberne. Begge associeringsaftalerne forudsætter, at der efter udløbet af visse frister skal vedtages regler om gennemførelsen af arbejdskraftens frie bevægelighed. Reglerne skal vedtages med enstemmighed af de to associeringsråd, der består på den ene side af regeringsmedlemmer fra EF-medlemsstaterne og medlemmer fra Ministerrådet og Kommissionen og på den anden side af medlemmer af regeringen i vedkommende associerede stat. De således vedtagne regler skal derefter gennemføres ved interne EF-regler. Associeringsaftalerne mellem Grækenland og EF bestemmer i art. 44, at arbejdskraftens frie bevægelighed gennemføres mellem EFs medlemsstater og Grækenland på den dag og efter de nærmere bestemmelser, der fastsættes af associeringsrådet, og tidligst ved udgangen af overgangsperioden, dvs.

tidligst den 1. november 1974. Associeringsrådet kan inden denne dato fastsætte de regler, der indtil da skal finde anvendelse for arbejdskraftens bevægelighed mellem EF og Grækenland. Sådanne regler er ikke fastsat.

I en tillægsprotokol til associeringsaftalen mellem Tyrkiet og EF er det i art. 36 bestemt, at arbejdskraftens frie bevægelighed mellem EFs medlemsstater og Tyrkiet etableres trinvis i tidsrummet mellem 1. december 1976 og 1. december 1986.

Ved tilslutning til EF bliver Danmark også bundet af disse associeringsaftaler. Justitsministeriet har derfor under udarbejdelsen af lovforslaget måttet gå ud fra, at EFs regler om arbejdskraftens frie bevægelighed til sin tid vil blive udstrakt til også at omfatte tyrkiske og græske statsborgere, selv om dette ikke sker automatisk, men først efter en enstemmig vedtagelse i associeringsrådet. For Grækenlands vedkommende vil en sådan vedtagelse i overensstemmelse med EFs almindelige politik over for dette land forudsætte en ændring af de nuværende politiske forhold i Grækenland.

En udvidelse af EFs regler til også at omfatte statsborgere i lande uden for EFs medlemskreds vil ikke nødvendiggøre yderligere ændringer i udlændingeloven som følge af formuleringen af forslaget § 2, stk. 4, der taler om personer, der er omfattet af EFs regler. Jeg tror ikke, det helt beroliger hr. Poul Dam, men jeg vil dog tro, at i praksis vil disse regler ikke give anledning til de store betænkeligheder.

Jeg ved udmærket godt, at hr. Poul Dam og SF ikke gerne ser, at Danmark kommer i fællesmarkedet, og hvis deres propaganda for at undgå dette lykkes, har vi i hvert fald ingen pligter ifølge Romtraktaten til at modtage arbejdskraften fra disse lande. Da jeg går ud fra, at hr. Poul Dam regner med, at han og hans parti får den nødvendige tilslutning ved den folkeafstemning, som vi skal have til efteråret, synes jeg, at han i hvert fald indtil da må kunne holde sine bekymringer inden for rimelige grænser.

Jeg skylder også at tilføje med hensyn til vort forhold til Norden og den frie bevægelighed af arbejdskraft dér, at der har været forhandlet mellem de nordiske lande, i hvert fald mellem Norge, Sverige og Danmark, og der er på embedsmandsplan opnået enighed.

[Justitsministeren.]

Det er rigtigt, som hr. Poul Dam refererede, at det medfører en større pligt for Danmark til at modtage de folk, som igennem Danmark kommer til de andre nordiske lande. Men er der noget urimeligt i det? Er der nogen betænkelighed ved det? Jeg kan ikke se det. De andre lande har altså ment, at den pasoverenskomst, vi har, kan opretholdes under disse forhold og med disse ændringer. Det er vel kun et tidsspørgsmål, når denne enighed på embedsmandsplan følges op af politisk enighed. Jeg nærer ikke den mindste tvivl om, at en sådan politisk enighed også etableres.

Jeg vil i øvrigt sige de andre partiers ordførere tak for tilslutningen og besvare de spørgsmål, som specielt fru Gerda Møller stillede.

Hun spurgte for det første, om personer, der søger arbejde og ikke får det inden de 3 måneder, kan udvises. Det må jeg besvare bekræftende, det kan de. Det andet spørgsmål var, om man af personer, der har opholdt sig her ud over de tre måneder, kan kræve dokumentation for, at de har arbejde, og om de, hvis ikke en sådan dokumentation kan præsteres, så kan udvises. Dette spørgsmål kan jeg også besvare bekræftende. For det tredje spurgte fru Gerda Møller, om det stadig er sådan, at vi kan afvise eller udvise udlændinge, der kommer her til landet, og som, når de har været her, har gjort sig skyldig i strafbart forhold. Det er klart, at det også kan besvares bekræftende. Jeg tror, jeg kan berolige fru Gerda Møller og andre interesserede med, at sådan er forholdene, og sådan er det jo også rimeligt at de er.

Jeg takker endnu en gang.

Poul Dam: Ministeren opfordrede mig til at holde min bekymring over dette og andre lovforslag inden for rimelige grænser, fordi jeg formodentlig som SF i almindelighed regner med, at folkeafstemningen medfører, at Danmark ikke bliver indlemmet i De europæiske Fællesskaber. Det er rigtigt, at det regner vi med. Det regner vi bl. a. med af den grund, at hvert eneste lovforslag, vi får forelagt, der har at gøre med tilslutningen til EF, demonstrerer, at vores grundbekymring er ægte og væsentlig: vores handlingsfrihed bliver beskåret, og det er nødvendigt

at gøre befolkningen opmærksom på, at det er sådan. Alt for ofte er det jo sådan i debatten, at man ignorerer eller reducerer de følgevirkninger, som vor tilslutning til EF får, og man kunne måske derved lulle befolkningen ind i den søde tro, at alt ville være ganske uændret.

Det glæder mig, at ministeren ikke er så bekymret for det nordiske samarbejde. Jeg ville have været lidt mere tilfredsstillet, hvis vi havde nogen resultater af de nordiske forhandlinger, der omtales i bemærkningerne, og fået sikkerhed for det. Jeg forstår stadig ikke helt, at at man med den udlændingepolitik, Sverige har, vil kunne affinde sig med den ordning, der foreslås. Det kan da også være, at praksis vil vise sådanne resultater, at vi faktisk vil komme til at miste den nordiske pasunion, fordi erfaringerne vil blive for alvorlige for Sverige. Jeg synes godt, den slags bekymringer bør tages på forskud, for det forekommer mig, at det ville være en meget ulykkelig virkning, hvis det passamarbejde, vi har fået i Norden, skulle gå tabt. Det har stor betydning for statsborgere i alle nordiske lande, og for mig er det nu stadig sådan, at det nordiske samarbejde er endnu mere vigtigt end samarbejdet med andre lande.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Mine bemærkninger om, at hr. Poul Dam burde holde sine bekymringer inden for passende grænser, var udsprunget af overvejelser, hvorunder jeg prøvede at sætte mig i hr. Poul Dams sted. Det er ikke nær så svært, som hr. Poul Dam måske tror. Hvis man har den opfattelse, hr. Poul Dam har, at vi helst ikke skal være medlem af fællesmarkedet, all right, så sætser man på det, men så må man da vente med at komme med de helt store bekymringer, indtil man ser, at man har tabt slaget. Når så dette slag er tabt — og det tror jeg det bliver — må da også hr. Poul Dam og hans parti være interesseret i, at der er skabt rimelige og gode legale forhold med de bestemmelser, Romtraktaten indeholder om bl. a. arbejdskraftens frie bevægelighed. Det er det, vi prøver at opnå herved. Hr. Poul Dam må tage i betragtning, at vi trods alt bliver medlem af fællesmarkedet — trods hans og hans partis modstand, trods den voldsomme agitation — og så må han, for det tilfælde, at hans

[Justitsministeren.]

ønske ikke går i opfyldelse, ønske det bedst mulige legale grundlag.

Med hensyn til vore forhandlinger med Norden skal jeg som med hensyn til alle andre spørgsmål, som har relation til dette lovforslag, være villig til at komme med alle ønskede oplysninger i det udvalg, jeg forstår skal nedsættes til at behandle lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Poul Dam: Jeg skal blot bemærke, at jeg er enig med ministeren i den grundtanke, at når katastrofer og ulykker indtræffer, bør alle rettænkende mennesker bestræbe sig på at lindre virkningerne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af færdselsloven.

(Lovforslaget (nr. 193) findes i tillæg A. sp. 3087, fremsættelsen i tidenden sp. 3540).

Første næstformand (Grete Hækkerup): Sammen med denne sag foretages den følgende på dagsordenen opførte sag, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af retsplejeloven. (Politisagsbehandling af visse straffelovsovertrædelser).

(Lovforslaget (nr. 194) findes i tillæg A. sp. 3073, fremsættelsen i tidenden sp. 3540).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Otto Mørch: Ved gennemlæsning af bemærkningerne til de to lovforslag, vi her behandler, nemlig forslag til lov om ændring af færdselsloven og forslag til lov om ændring af retsplejeloven, falder det straks i øjnene, at gennemførelsen af de to lovforslag ikke vil medføre udgifter for det offentlige. Det er jo ikke det, vi er vant til i vort aktuelle lovgivningsarbejde. Når dertil yderligere kommer mulighederne for en rationalisering af sagsbehandlingen inden for politi og anklagemyndighed, ja, måske endda mulighederne for direkte personalebesparelser ved statsadvokaturerne, har man kun grund til en varm anbefaling af begge lovforslag.

De to forslag er baseret på en indstilling fra justitsministeriets strukturudvalg vedrørende politiet, og begge forslag har samme sigte, nemlig en forenkling af sagsbehandlingen. Denne ikke uvæsentlige rationalisering kan i øvrigt også ses i forbindelse med de betydelige rationaliseringer, der efter min mening ligger i den aktuelle ændring af vore politikredse, så det kan fastslås, at her er der i alt fald et statsområde, hvor man er godt i gang med modernisering, forenkling og derigennem rationalisering.

Hvad angår forslaget om ændringer i færdselsloven, kan jeg ligesom justitsministeren tiltræde strukturudvalgets forslag om i frakendelsessager at delegerer kompetence til at udøve påtalemyndighed fra statsadvokaturen til politimestrene. Det betyder, at det overlades til politimesteren at rejse tiltale for underretten samt at opgive eller frafalde tiltale. Sagerne behandles ellers i alle henseender som statsadvokatsager, altså både med hensyn til det vigtige efterforskningsarbejde og med hensyn til forsvarsbeskikkelse, og fortsat under medvirken af domsmænd, hvilket jeg finder vigtigt.

Når antallet af frakendelsessager i dag løber op i over 14.000 årlig, vil gennemførelsen af forslaget naturligvis betyde en mærkbar begrænsning af sagsantallet ved vore